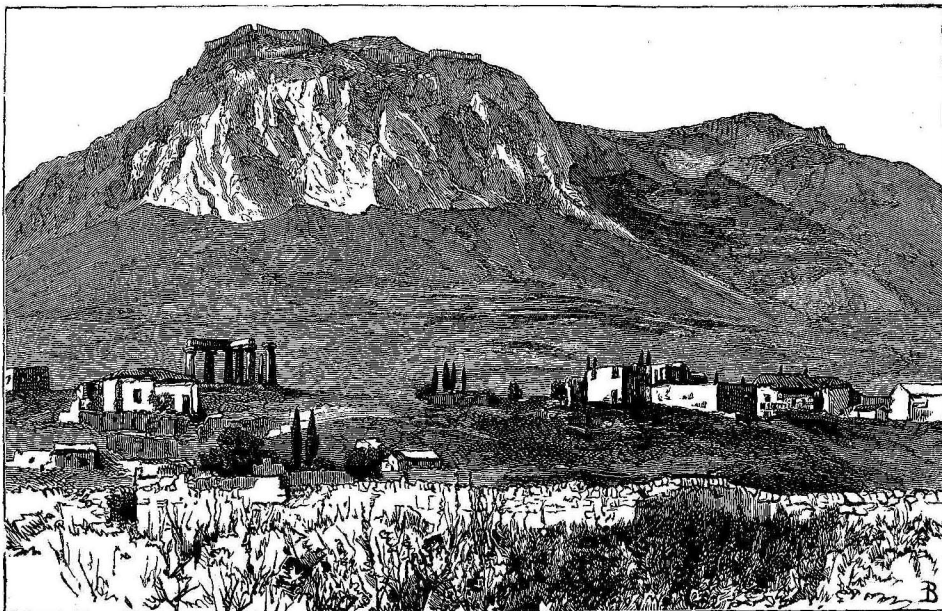

παραβληθῇ μὲ τὸν Ἀκροκόρινθον, διότι οὔτε τόσο ὄψηλόν καὶ πελώριον εἶναι, οὔτε ὀψοῦται τόσο ἀποτόμως ἐκ τῆς γῆς. Τὸ ὕψος τοῦ Ἀκροκορίνθου εἶναι 575 μέτρα, ἐκ δὲ τῆς κορυφῆς του φαίνεται ὁ Ὑμητός, ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὁλόκληρος ὁ Σαρωνικὸς κόλπος μέχρι τοῦ Σουνίου, ὅλα τὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, τῆς Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος, ὁ Παρνασσὸς καὶ ὁ Ἑλικὼν κτλ. κτλ. Ἡ ἀρχαία πόλις ἔκειτο παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς βορρᾶν· ἡ θέσις αὐτῆς ὀνομάζεται παλαιὰ Κόρινθος, ὡς δὲ βλέπετε ἐκ τῆς εἰκόνας περιέχει τὰ ἐρείπια ναοῦ πινος, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα θὰ δημοσιεύσωμεν ἄλλοτε.

καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ· ἀλλ' ἡ δυστυχὴς μικρὰ καρδιά ἦτο παραπολὺ τεθλιμμένη καὶ οὔτε σπινθὴρ χαρᾶς δὲν εἶχεν εἰσχωρήσει ἐκεῖ εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ὅταν τὰ ἄλλα παῖδια εἶχον ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν αἴθουσαν διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ δειπνήσουν ἐκεῖνη δὲν τα εἶχε παρακολουθήσει, ἀλλ' εἶχε ριφθῇ μέσα εἰς τὴν μεγάλην πολυθρόναν, διὰ νὰ ἡμπορῇ μακρὰν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν ἄλλων νὰ σκέπτηται ἀταράχως περὶ τῆς προσφιλοῦς τῆς λύπης.

Εἶχεν ἀνακαλέσει εἰς τὴν μνήμην της τὰ ὅσα ὁ Ἰάκωβος τοῖς εἶχε διηγηθῇ περὶ τοῦ ἐναρέτου Κάτωνος· ἐπεθύμει καὶ αὐτὴ νὰ ᾔνοι θαρραλέα καὶ ἰσχυρὰ ἐναντίον τῆς λύπης, ἀλλὰ πῶς; Μὲ ποῖον μέσον νὰ παρηγορηθῇ δι' ἀπώλειαν ἀθεράπευτον; Τὰ θερμὰ

Ὁ Ἀκροκόρινθος μετὰ τῆς Κορίνθου.

Η ΟΔΙΣΣΕΥΣ ΟΔΟΣ.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Αἶφνης μία μικρὰ μορφή, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχαν παρατηρήσει καὶ ἥτις εἶχε μείνει βυθισμένη εἰς μεγάλην τινὰ πολυθρόναν, ἐπλησίασε τὸ συγκινημένον πλῆθος τῶν παιδιῶν. Ἐφαίνετο ἐξιππασμένη καὶ τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς της ἡρώτα τί εἶχε συμβῇ.

Ἦτο πολὺ δυστυχὴς ἡ μικρὰ αὐτὴ· μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε χάσει τὴν μητέρα της, ἐφόρει δὲ ἀκόμη τὸ κατάμαυρον φορεματάκι της καὶ τὸ γλυκὺ της πρόσωπον ἦτο πάντοτε ὠχρόν. Ὁ πατὴρ της τὴν εἶχεν ἀναγκάσει νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησιν τῆς θείας Αὔρης, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ διεσκέδαζε τὴν λύπην της

δάκρυα εἶχον ἀναβλύσει ἀπὸ τὴν καρδίαν της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἐντελῶς ἀφηρημένη εἰς τὸ παρελθὸν καὶ βυθισμένη εἰς πικρὰς σκέψεις οὔτε εἶχεν ἰδεῖ οὔτε εἶχεν ἀκούσει τίποτε, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεκοιμήθη κλαίουσα. Οὔτε τὸν θόρυβον τῶν παιδιῶν εἰς τὸ δεῖπνον, οὔτε τὰ κινήματα τοῦ Ἑρρίκου τὴν εἶχον ἐξυπνήσει, μόνον δὲ αἱ φωναὶ καὶ κραυγαῖ των ὅταν ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τὴν εἶχον διεγείρει ἀπὸ τὸν βαθὺν καὶ θλιβερόν της ὕπνον.

«Τί συμβαίνει;» ἠρώτησε.

Τὰ παῖδια, ἰδόντα τοὺς ὀφθαλμούς της κατακοκκίλους ἀπὸ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ καταλυπημένον της πρόσωπον, ἀνεφώνησαν ὅλα μὲ μίαν φωνήν —

«Ἐκεῖνη εἶναι! Εἶναι ἡ Μαρία! Ναί, βέβαια, δὲν ἦτο μαζί μας εἰς τὸ τραπέζι.»